

dosavadním bytě podle platné nájemní smlouvy, utrpí majetkovou újmu, když dosavadní byt uprázdní a nastěhuje se do svého domku. Výhody bydlení ve vlastním domě, vyplývající z výhodnější snad úpravy a z pohodlí nového bytu, jsou převážně povahy ideální a nelze je slučovat ani zaměňovat s majetkovým prospěchem, porovnávat s majetkovou újmou, již jediné má na mysli předpis § 8 čís. 1 posl. odst. citovaného zákona; to ovšem jen potud, pokud ony výhody svým obsahem nezasahují i do okruhu prospěchu majetkového (na př. různé úspory v důsledku vhodnějšího řešení a úpravy nového bytu a pod.). Takové skutečnosti jest však vždy zjistiti podle okolností případu. Aby při postoupení bytu nebo v souvislosti s ním srovnání poskytnutého nebo slíbeného majetkového prospěchu s majetkovou újmou utrpěnou tímto postoupením vyhovovalo doslovu a smyslu citovaného předpisu zákona, jest nutno i zjistiti, zda nájemník byt postupující měl úmysl i bez odstupného opustiti dosavadní byt v době, kdy se zavázal podle dohody s osobou odstupné mu poskytující (přislíbující) byt uprázdniti, po případě, nemínil-li tak učiniti sám, zda majitel bytu zamýšlel v téže době dáti mu výpověď z bytu, měl-li vůbec podle platného zákona na ochranu nájemníků výpovědní důvod a chtěl-li ho též proti nájemníku použiti, a, kdy by se nájemník z bytu vystěhoval, v případě, že by majitel bytu takto proti němu vystoupil. Učinil-li proto obžalovaný při hlavním přelíčení návrh na výslech svědka Jana V-ého a znalce Fr. G-a o tom, že by postoupením dosavadního levného bytu Adolfu Z-ovi a nastěhováním se do bytu ve vlastním domku, který pronajal V-ému za roční nájemné 5.000 Kč, byl utrpěl značnou ztrátu, a že by 8.000 Kč jen částečně hradil újmu, která by ho stihla tím, že byl zbaven možnosti výhodně pronajati ve svém novém domě byt za 5.000 Kč ročně, šlo o zjištění okolností rozhodných; kdyby byly potvrzeny svědkem a znalcem, není vyloučeno, že by byl nalézací soud dospěl ke skutkovým zjištěním, jež by podle § 8 zák. čís. 568/1919 sb. z. a n. v doslovu čl. I čís. 1 zák. čís. 80/1924 Sb. z. a n. činily jednání obžalovaného beztrestným, po případě snížily by jeho neoprávněný zisk pod 2.000 Kč. Není proto správným názor nalézacího soudu, že se průvodní návrhy týkaly okolností nerozhodných, naopak podle názoru zrušovacího soudu provedení jich mohlo působiti na konečné rozhodnutí způsobem příznivým pro stěžovatele.

### Čís. 3830.

Podmíněné odsouzení nelze povolití obžalovaným, jichž protizákonné chování bylo vzhledem k pohnuté náladě za stávky velmi povážlivého a pro klid a pořádek velmi nebezpečného rázu, kteří, byvše několikrát bezpečnostními orgány vyzváni k rozchodu, houževnatě setrvali při úmyslu mařiti rozsáhlá bezpečnostní opatření a brániti dělníkům stávky se nesúčastnivším v cestě do práce, a tím dali na jevo nedostatek úcty a vážnosti k zákonům a k úřadům.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Zm I 802/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 18. září 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými přečinem shluknutí podle § 283 tr. zák. a přestupkem § 1. zákona proti útisku čís. 309/21 sb. z. a n., vyhověl však odvolání státního zastupitelství z výroku o podmíněném odsouzení a vyslovil, že se trest u všech obžalovaných prohlašuje za nepodmíněný, a to odvolání z těchto

#### důvodů:

Podmíněný odklad výkonu trestu odůvodňuje rozsudek poukazem k zachovalosti a k dobré pověsti obžalovaných, k částečnému doznání a k příznivému dojmu, jež činili na soud, z čehož soud usuzuje, že povedou i bez výkonu trestu na dále řádný život. Odvolání státního zastupitelství nelze upřítí oprávnění. Jest uvážiti, že protizákonné chování obžalovaných bylo vzhledem k pohnuté náladě za stávky velmi povážlivého a pro klid a pořádek velmi nebezpečného rázu a že obžalovaní, byvše několikrát bezpečnostními orgány vyzváni k rozchodu, houževnatě setrvali při úmyslu mařiti rozsáhlá bezpečnostní opatření a brániti dělníkům stávky se nesúčastnivším v cestě do práce; tím dali na jevo takový nedostatek úcty a vážnosti k zákonům a k úřadům, že nelze důvodně očekávati, že bez výkonu trestu v budoucnosti povedou v tom směru řádný život a se polepší.

#### Čís. 3831.

Ve směru subjektivním vyžaduje skutková podstata zločinu utržení na cti podle § 209 tr. zák. a zločinu podvodu křivým svědectvím podle §§ 197, 199 a) tr. zák., by si byl pachatel v době činu vědom objektivní nepravdivosti vinění (udání) ze zločinu, pokud se týče nepravdivosti svědecké výpovědi na soudě. K prvé z obou skutkových podstat je třeba pozitivního vědomí pachatelova, že obvinění je křivé, na obviněného (udaného) vymyšlené; tato náležitost nebyla by ještě splněna, kdyby nebylo lze obžalovanému dokázati více, než že lehkomyšlně nebo pod vlivy osobního zaujetí ukvapeně dospěl k závěru a k přesvědčení, pro něž strážlivému a kritickému posuzovateli nebyly by dané premisy ještě postačovaly.

(Rozh. ze dne 3. dubna 1930, Zm II 109/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 30. ledna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197, 199 a) tr. zák. a zločinem utržení na cti podle § 209 tr. zák., — zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc krajskému soudu v Opavě, by ji znovu projednal a rozhodl.